

Leopold Wijdeveld werd gered door zijn buurman Theun de Bruin. FOTO NIELS WESTRA

Buurman Theun is een held!

Het bloed vloeiende, meer dan rijkelijk. Leopold Wijdeveld dacht oprecht dat zijn laatste uur geslagen had. Maar nu zit hij weer vrolijk in zijn huisje aan de Oudebildtdijk. Met dank aan buurman Theun de Bruin.

AREND VAN DER MEULEN

In een advertentie in het plaatselijk nieuwsblad *Bildtse Post* bedankt Leopold Wijdeveld zijn buurman: Theun de Bruin is een held! Op zondag 14 oktober heeft hij mijn leven gered. „Het is misschien ongebruikelijk. Maar ik voelde dat ik iets moest doen en dit leek me wel een goede stap.”

Op die bijna rampzalige zondagmiddag liep Wijdeveld de trap in zijn bescheiden dijkwoning af, zoals hij dat al twintig jaar deed. Maar hij verstapte zich, sloeg over de kop en rolde naar beneden, pardoes door het raam naast de voordeur. „Het was van dat oude dunne glas. Het brak meteen in honderden stukken.” De slagader in zijn rechter onderarm alsmede een aantal spieren en pezen werden doorsneden en ook een ader in zijn hals werd doorkliefd.

„Het was meteen allemaal bloed. Het leek wel of mijn arm eraf lag. Het bloed spoot er uit.” Hij probeerde de slagader dicht te drukken en wankelde „schreeuwend en gillend om hulp” naar het naastgelegen huisje van buurman Theun. Die was gelukkig thuis; hij had net de wedstrijd

‘Ik voelde me langzaam wegglijden en dacht dat ik het niet zou redden’

Cambuur-Sparta gezien.

„Ik hoorde en zag hem aankomen. Een verschrikkelijk gezicht. Hij kwam de woonkamer binnen en het bloed zat werkelijk overal.” De oud-militair – hij diende lange tijd in Afghanistan – wist meteen wat hem te doen stond. „Je emotie uitschakelen, naar buiten gaan, want daar kun je meer hulp krijgen dan binnen en de arm afknellen.” Daarvoor gebruikte hij de hondenriem die voor het grijpen lag. En 112 werd gebeld.

„Natuurlijk duurt het lang als je wacht op hulp, maar de politie was er na een minuut of zes en de ambulances hooguit twee minuten later. Ze hebben ook nog een helikopter voor mij de lucht in gestuurd. Fantastisch. Groot compliment voor de gezondheidszorg”, aldus Wijdeveld. Hij beleefde, op het bankje voor

de woning van De Bruin, angstige momenten. „Ik dacht echt dat ik het niet zou redden. Ik voelde me langzaam wegglijden. Ik zei nog tegen Theun: ‘Ik red het niet.’” Maar Theun de Bruin bleef tegen hem praten en voorkwam dat Wijdeveld wegzakte.

„Leopold heeft echt duizend engeltjes op zijn schouder gehad. Want het was echt op het nippertje. We riepen beiden om hulp, maar er kwam niemand voorbij, terwijl het hier zondags altijd druk is met toeristen. Gelukkig reed er een auto voorbij. Die stopte, kwam terug en er stapte een mevrouw uit die ook nog verpleegkundige was. Dat kan geen toeval zijn.”

De arm van Wijdeveld werd met haar hulp beter verbonden en toen pas zagen ze dat Wijdeveld ook gewond was aan zijn hals. Met handdoeken werd die bloeding dichtgedrukt. De Bruin: „Leopold zat zo onder het bloed dat we eerst niet eens in de gaten hadden dat hij ook nog uit een andere wond bloedde.”

Inmiddels zit Wijdeveld weer op de bank in zijn huisje. Met hulp van zijn buurman redt hij het in het dagelijks leven. Hij is een geboren Amsterdammer, kwam in 1974 door een

vriendinnetje voor het eerst op het Bildt en was meteen verkocht. In 1991 kocht hij er zijn dijkhuisje waar hij jarenlang een atelier en klein theatertje runde.

In zijn jonge jaren was hij even semi-beroepsmuzikant. Sinds enkele jaren heeft hij de muziek weer opgepakt en speelt hij saxofon in een band. „Ik hoop dat straks wel weer te kunnen doen. Ik kan mijn vingers wel bewegen, maar het gevoel is weg in een deel van mijn hand. Of het terugkomt? Ik weet het niet. Dat horen we volgende week in het MCL. Als het spelen straks niet meer gaat, dan is dat jammer. Maar gelukkig ben ik er nog. Juist door zo’n moment besef je dat het leven zomaar voorbij kan zijn en leer je waarden wat je hebt.”

Inmiddels is de rust weergekeerd aan de Oudebildtdijk. Het bloed in de woonkamer van De Bruin is weggeglid door zijn herdershond. „Hij was er drie dagen van aan de schijterij.” Het zeil op de vloer is weggegooid. Wel heeft De Bruin een hekje getimmerd voor het nieuwe raam onderaan de trap in de woning van Wijdeveld. „Want dit willen we niet nog eens meemaken.”